

...el nou govern català ...les eleccions de març

SENSE TREVVA

nº 47 - gener 2004 - donatiu 1,50 euros

Editorial i pàgines centrals: pàg 3, 10-11
Entre el tripartit i les eleccions de març

Política: pàg 4-7
IU: gir a la dreta a l'espera
d'entrar en el govern
25 anys de democràcia?

Sindical: pàg. 8-9 i 12-15
Firma de l'AINC per a 2004,
ERO de tancament a FISIFE,
Triomfs a Valeo i Magneti,

Congrés CCOO: per un
gir a l'esquerra i una nova direcció!

Debat: pàg 15-16
Reagrupament: resposta del PCPC
Constitució europea i dona

Internacional: pàg 17-20
Brasil, Gira joves palestins (i 2)

Suplements:
Contra l'ALCA (materials del PSTU)

LA NOSTRA CRÍTICA RECOMANA...

FINDING NEMO (Buscando a Nemo) del director Andrew Stanton.

Si, si que és una pel·lícula de dibuixos animats i no, no cal anar agafat de la mà d'un nen per anar-la a veure. És la tecnologia de l'animació per ordinador feta art, i és un art sa que fa riure, que recrea el món del fons del mar fent-nos obrir la boca d'admiració. Quan llegim que és un film presentat per Walt Disney Pictures se'ns desapareixen (amb raó) totes les prevencions, però hem d'obviar-les perquè aquesta és una creació de Pixar

Animation Studios: recordeu "Toy Story"? o "Monstruos SA"?, doncs són els mateixos cervells pensants que continuen fent aportacions estètiques de tota mena. I l'ètica? preguntareu amb por aquells que coneixeu els dibuixos animats associats a Walt Disney i que darrera de dibuixos preciosos amaguen una ideologia retro, conservadora i casposa. Doncs hem de repetir: els diàlegs ingenyosos de Pixar són una

altra cosa. Posats a buscar-li defectes (per mirar de contradir tothom) donem la raó a la periodista i presentadora Júlia Otero que va anar a veure la pel·lícula amb la seva filla i, en sortir, aquesta li va dir: és androcèntrica. Només està representat el gènere masculí, excepció feta d'un peix i una nena, però compte! el peix femení, de nom Dory, no té memòria immediata, és despistada i està com una cabra, i la nena és superlletja, porta ferrets a les dents i mata tots els peixets que toca. Això si, tots dos personatges són molt divertits.

La pel·lícula explica la història d'un pare -Marlin- que sobreprotegeix el seu fill -Nemo- i que un bon dia ha d'emprendre un perillós viatge en companyia d'un peix despistat -Dory- per retrobar Nemo que ha estat capturat i que ara viu dins la peixera de la consulta d'un dentista. L'epopeia d'aquest pareheroi a través del mar permet mostrar tota mena d'animalons, de sentiments i de relacions.

Si no teniu cap nen a l'abast, sigueu valents, deixeu els vostres prejudicis a casa i aneu a la sessió de la nit: descobrireu una sala plena d'adults rient com només ho fan els nens.

Si teniu nens a prop: no teniu opció, i si no els porteu al cinema no teniu perdó.

ÊTRE ET AVOIR (Ser y tener) del director Nicolas Philibert

És una pel·lícula documental, és a dir, no surten actors professionals que segueixen un guió concret i allò que

veiem no és simulat, però si no ho sabéssim seria igual, de fet la ficció és una còpia de la realitat. I aquesta realitat és la vida d'una escola rural francesa al llarg d'uns mesos, el pas de les estacions i la relació del mestre amb els seus dotze alumnes entre els 4 i els 10 anys.

Ningú no s'ha de fer enrera: és entretinguda i us deixarà el mateix bon gust de boca que una meravellosa pel·lícula de Bertrand Tavernier que es diu "Hoy empieza todo" sobre la vida d'una escola pública i la implicació social del seus mestres.

"Ser y tener" està rebent tota mena d'elogis i de premis, merescuts sens dubte perquè és un film que no pot ser més senzill, ni més honrat, ni més intel·ligent. Els crítics diuen que és una classe de solidaritat, germanor i tolerància, un cant a valors com el respecte i la paciència. I nosaltres diem que sí a tot, però volem afegir: que ningú es pensi que tot l'ensenyament és així, la pel·lícula només ens mostra la millor part de l'aprenentatge, l'evolució de 12 nens i el seu contacte amb el mestre, no es veuen totes les contradiccions del sistema que també arriben a l'escola, ni la burocràcia que asfixia els docents, ni el desprestigi de la professió, ni la vergonyosa manca de recursos, ni... però això seria una altra pel·lícula.

Per cert, donat l'èxit del film, el mestre -George Lopez- ha denunciat la productora basant-se en el dret a la pròpia imatge i reclama una indemnització de 250.000 euros. Més real, impossible.

Difón aquesta marca!

Aquest 2004 comença amb sis mesos d'activitat i amb molts interrogants. Per parlar només de la situació dins de l'estat espanyol, continua el pols de força entre Euskadi i el Govern central i s'estrena el Govern PSC/PSOE, ERC, IC/EuiA a Catalunya. Aquest Govern ha aixecat expectatives entre l'avantguarda treballadora i jove no només de Catalunya, que entronquen amb la possibilitat que a les generals del març pugui conformar-se un govern PSOE-IU. I el juny -si es confirma- tindrem el referèndum de la Constitució europea coincidint amb les eleccions.

Dèiem que l'ofensiva del PP havia fet tremolar els pilars del Pacte Constitucional i que ja eren molts els que s'afanyaven a ajustar la Constitució per evitar mals majors, perquè l'onatge va arribar a les portes del Palau de la Zarzuela. No es tracta de la bona o mala política d'Aznar o la seva camarilla, sinó que aquests són l'instrument de la gran burgesia espanyola i del seu aparell d'Estat monàrquic. Per això és nefast l'intent del PSOE, o IU o fins i tot el PNB i ERC, que intenten separar la corona d'aquesta radicalització carregant-la al compte del partit popular i en les impertinències del seu líder Aznar. Fins i tot difonen suposades desavinences entre Aznar i el Rei per protegir encara millor el monarca i eximir-lo de les seves responsabilitats, com van fer a la guerra de l'Iraq. El Rei, no obstant això, a la Pasqua Militar, com a cap que és de les forces armades dona públicament tota la cobertura a les operacions militars en què participen les seves tropes (Afganistan, l'Iraq) i crida a fer front amb tots els mitjans a la lluita contra el terrorisme i la defensa de la constitució. Immediatament Trillo, ministre de defensa, anuncia l'augment de sou dels militars. Perquè el problema de la Monarquia és una qüestió clau, cal recordar la manifestació de Madrid del 6 de desembre per la III República, amb 5000 participants, com un fet que no s'havia mai vist abans.

Amb la Monarquia en un segon pla encara per la majoria dels treballadors, l'enemic central és el govern del PP. Sense perspectives de mobilitzacions a la vista, l'atenció se centra en les eleccions de març. La possibilitat del govern PSOE-IU ha marcat decisivament la VII Assemblea d'IU que s'ha celebrat fa ben poc, una possibilitat que

ha permès accelerar un gir a la dreta. La direcció ha sortit reforçada de l'assemblea, el caràcter electoralista i d'ala esquerra del règim, també. Aquesta no és l'esquerra alternativa al PSOE que necessiten els treballadors i la joventut.

Davant d'aquesta perspectiva, és molt important la discussió de què s'ha de fer a Catalunya davant de la Generalitat de PSC/PSOE, ERC, IC/EuiA i les il·lusions que han despertat sobre un canvi a favor dels treballadors i la joventut. Primer cal rebutjar la teoria del *"lladren, per tant estem cavalcant"*, per explicar que com que el Govern del PP el desqualifica i no para d'alarmar, és senyal que avança. El moviment es demostra caminant i des de la Generalitat ja es comencen a posar excuses de finançament i limitacions. Les il·lusions que es pugui canviar són positives si es tradueixen en mobilització, en exigències concretes i no seran positives si es tradueixen en passivitat a l'espera que el Govern faci. Aquesta espera és el parany, perquè després es tradueix en desencantament, més tard en desmoralització i sensació d'impotència i que res no pot canviar. Per això és positiu que durant la constitució del Parlament es trobessin amb dues mobilitzacions que exigeixen els compromisos de les

forces d'esquerra que conformen la seva majoria. Aquesta és l'actitud positiva. No hi ha treva possible.

Nosaltres volem avançar amb amplis sectors de treballadors en les seves mobilitzacions per confrontar el nou Govern i els partits que el conformen sobre la seves respostes, però perquè creiem que prioritzaran -com estan fent en Ajuntaments que ja gestionen- els seus compromisos amb la Monarquia i la patronal, des d'avui no hi ha cap tasca més important que impulsar el reagrupament a l'esquerra dels partits parlamentaris. Un reagrupament que posi el centre en la lluita i no en les eleccions, que sigui efectivament anticapitalista i contra la Monarquia. A aquesta tasca dedicarem la nostra intervenció aquests mesos, amb la possibilitat d'avançar en un acord electoral al març i en la possibilitat que el moviment pel no a la Constitució europea pugui ajudar a crear aquest ampli referent polític.

No hi ha treva possible.

Gir a la dreta a l'espera d'entrar en el govern

La VII Assemblea d'IU es va resoldre amb un nou gir a la dreta i la consolidació de l'aparell que actualment la dirigeix que va obtenir el 76,63% dels vots per a la seva llista. El referendo va ser encara major en la votació per a designar a Llamazares com a candidat d'IU a les properes eleccions generals amb el 91,9%. La reculada de l'esquerra d'IU és més que evident. Tot el projecte ve condicionat per la possibilitat d'entrar en el Govern al març de la mà del PSOE. El resultat d'aquesta Assemblea és consolidar IU com a partit electoralista, fidel al règim monàrquic i comprensiu amb el capitalisme. Tot just el partit de la "defensa dels drets que es perden", allunyant-se encara més de qualsevol possibilitat que IU pugui arribar a ser el referent d'una esquerra alternativa, confrontada a l'Estat i al sistema capitalista. Després d'aquesta Assemblea per a molts treballadors i joves que busquen aquest camí és obligada una pregunta: com seguir lluitant per aquesta esquerra revolucionària?

Així ho resumia -entre contínues interrupcions pels aplaudiments i ovacions i envoltat de tota la nova cúpula- Llamazares recent elegit: va redefinir IU com una coalició amb un programa «eco-pacifista», de «lluita, govern, somnis i realitat». I amb optimisme, front la propera cita electoral, va afirmar: «Nosaltres estem convençuts que en les pròximes eleccions és possible derrotar la dreta perquè hi ha un ferment social a Espanya que demana un altre govern i que reclama altres polítiques econòmiques i socials» i amb triomfalisme va prometre als seus un «un govern de diàleg, pau i paraules». Per a això, va cridar a la mobilització dels membres d'IU, als quals va animar a «obrir encara més les nostres portes» per deixar entrar a la «gent que al carrer s'ha manifestat contra el PP». «Obrir les portes -seguí- per al canvi i la renovació, sense deixar la nostra tradició gloriosa del Partit Comunista i els vells moviments socials» (la gloriosa tradició del PC seria la de Carrillo). Tot això, per aconseguir a partir de març el que el líder d'IU va denominar una «nova

etapa d'esquerres a Espanya», basada «en la il·lusió, en la voluntat i en el canvi». Preparar-se per assumir el Govern de la Monarquia requeria en primer lloc el "rebuig categòric" del Pla Ibarretxe, com exigia entre d'altres Rosa Aguilar -número 3 en la llista oficial-. L'alcaldesa de Còrdova ja havia votat aquesta resolució en el ple municipal juntament amb el PSOE i el PP. EB es va plegar a les exigències del consens. No obstant això la posició no va resoldre la crisi oberta en relació amb la presència d'EB en el Govern basc que divideix a IU. Una vegada més la qüestió no és estar d'acord amb el Pla Ibarretxe -que nosaltres no compartim-, sinó en fer-ho des de la defensa de la Constitució i de la mà del PP com ho fa IU, i no des de la defensa del dret d'autodeterminació dels pobles. El

Document de Tesi Política va passar amb un suport del 72% de delegats. Un document contingut, reformista, sense la defensa del dret d'autodeterminació, sense excessos que puiguin preocupar

par la patronal.

La segona qüestió sobre la taula era la posició sobre la Constitució europea (entre el sí crític i el no que defensaven els dos corrents crítics) però la direcció va bloquejar la decisió per a més endavant, en una Conferència específica. El que passi al març serà decisiu. El tercer debat que havia obert expectatives era el debat estatutari, pel qual es procedia a un nou repartiment del poder intern i a un augment del 10 al 20% per a tenir dret a constituir-se en minoria. Però també es van ajornar les modificacions als estatuts.

Els símbols del gir a la dreta

Duen que més val una imatge que

Troba'ns a la web:

<http://www.li-litci.com>

mil paraules. La primera la rehabilitació de Santiago Carrillo, el secretari del PCE, el primer teòric de l'eurocomunisme i qui va imposar la bandera monàrquica i la Constitució. Qui va ser el màxim responsable de les expulsions, colpejant durament en el IX Congrés a tota l'ala esquerra del partit que es negava a acceptar les seves tesis. Avui milita en el PSOE.

La segona, la definició d'IU com a "ecosocialista" i "rojaverda". No es tracta només d'ampliar l'espectre de qui es pot sentir implicat pels moviments ecològics, o d'una definició ambigua. Aquestes són les dues definicions d'IC a Catalunya. Aquest acostament a IC tanca una llarga crisi. El 27 de novembre de 1997, el Consell Polític Federal presidit per Julio Anguita, i amb el vot de Llamazares, va expulsar a Nueva Izquierda (que va arribar a tenir més d'un 30% de suports en l'organització) dissolent les direccions de Castella-la Manxa i Cantàbria, va trencar relacions amb Esquerra Galega, i amb Iniciativa per Catalunya. Nueva Izquierda avui està en el PSOE. L'acusació va partir d'haver propiciat o acceptat un pacte a Galícia amb el PSOE.

Avui, quan tot està al servei d'aquest pacte, és IU la que evolu-

ciona a les posicions de la seva ala dreta de llavors i pren les seves referències definitòries. Com a Catalunya amb l'acord IC/EUiA, és IU qui evoluciona cap a IC i no al revés, però això situa a IU a un pas del PSOE.

De la VI a la VII Assemblea

En laVI Assemblea d'IU vam analitzar que l'organització empenia un gir a la dreta. No perquè criticàssim la política sectària d'Anguita, aquella de PP=PSOE, la de *les dues ribes*, sinó perquè consolidava el projecte d'un partit essencialment electoral i monàrquic, que nega el dret d'autodeterminació dels pobles, que ha renunciat a una lluita anticapitalista seriosa... En realitat aquest procés l'havia impulsat Anguita amb una altra tàctica. Per a Anguita la crítica al PSOE no se situava en la necessitat d'un programa de ruptura amb el règim i amb el sistema capitalista sinó com una tàctica per a aconseguir millors resultats electorals en les institucions de la Monarquia, per això el centre al qual supeditava tota la política d'Anguita era aconseguir el *sorpasso*, és a dir, avançar al PSOE electoralment. La VI Assemblea va constatar el fracàs

d'aquesta tàctica electoral i la va substituir per una altra d'aproximació al PSOE, però el fons –que és l'important– continuava sent l'evolució a la dreta.

En la VI assemblea, els dos projectes que s'enfrontaven – Llamazares i Frutos– no mantenien diferències polítiques importants i sí discutien del repartiment del poder en el si del partit. Aquella caracterització de les diferències avui s'ha confirmat i els ha permès presentar-se a la VII Assemblea formant un bloc compacte i amb el mateix projecte polític. En temes polítics centrals havia hagut acord a la direcció d'IU entre aquests dos blocs. Posem dos casos molt importants. Primer davant la Llei de Partits en la qual la posició contrària d'IU en la tramitació de la Llei es converteix en una abstenció quan es tracta d'aplicar contra Batasuna i en suport quan s'anul·len centenars de candidatures de l'esquerra abertzale en les municipals.

El segon quan van començar a morir soldats espanyols a l'Iraq. També fins llavors IU havia aparegut com l'abanderat contra la Guerra. Però llavors venia la possibilitat de ser conseqüent amb tot això. I per contra llavors a IU li va sortir abans

Llamazares i l'himne de Riego

Com a epíleg de la VII Assemblea d'IU calia esperar poc menys d'una setmana perquè Llamazares demostrés la seva voluntat de ser *una esquerra alternativa*. Davant el missatge de nadal del Rei, l'acabat de reelegir coordinador general afirmà que el monarca és «republicà i laic» enfront del Govern al qual va titllar d'«absolutista, en termes excloents,

autoritari i autocomplaent». Però segueix lloant el discurs real pel seu «profund contingut polític social» que contrasta també amb l'actitud del Govern del PP que, segons va dir, està «ancorada» en la «confrontació i l'exclusió política». Però hi ha més, doncs el Rei, segons el nostre il·lustre dirigent *ecosocialista*, fa una crida a rebutjar l'«autocomplaença» i a afrontar reptes per plantar cara a la pobresa, la desigualtat social, la millora de serveis públics o la immigració. I per acabar considerà al Borbó com a «molt integrador», doncs ha posat de manifest la necessitat de consens entorn de la Constitució i els principis democràtics.

¡Que bé viu la Monarquia amb republicans d'aquesta mena!

de res el seu patriotisme, això és el seu compromís amb la Monarquia i el seu exèrcit. IU "va condemnar absolutament la forma" i per contra va evitar la denúncia del paper de forces ocupants de l'exèrcit espanyol a l'Iraq, i la seva responsabilitat en la mort de milers de iraquians. Aquí de nou les paraules que poden ser molt radicals en moments deixaven passar que IU, abans de res, era un partit compromès amb el règim.

Que li queda a l'esquerra d'IU?

En la VII Assemblea es van presentar dos blocs d'oposició per l'esquerra. Els dos blocs van tenir reunions per arribar a un acord unitari però no van aconseguir decidir l'ordre de la llista. El primer bloc es va formar darrera de Luis Carlos Rejón que va rebre el suport de 102 delegats (13,8%) obtenint 13 llocs. Rejón va recolzar Llamazares en la VI Assemblea, també en la política d'aquests anys fins que l'acord amb el PCE de Frutos va suposar un canvi de recolzaments a Andalusia, desplaçant a Rejón de la direcció. Després de Rejón hi havia un conglomerat de posicions que inclòien la seva Convocatoria por Andalusia, Espacio Alternativo de Jaime Pastor, la Plataforma de Izquierdas de Susana López, i d'altres sectors crítics.

El segon bloc estava format per Corriente Roja (CR) i la CUT-BAI que dirigeix Juan Manuel Sánchez Gordillo, alcalde de Marinaleda, que va encapçalat la llista. Però a l'hora de presentar

la llista no tenien el mínim del 10% per presentar-la (tenien 71 dels 79 suports necessaris). El Plenari va votar acceptar-la a pesar de no complir amb els requisits, i va obtenir les 71 paperetes (9,6%) i 9 membres en la direcció. L'Assemblea es resol amb

una crisi a CR, primer per la seva ruptura a Madrid en la qual diversos dels seus fundadors, encapçalats per Susana López (la responsable d'immigració d'IU), constitueixen la Plataforma de Izquierdas. Però també al veure que dirigents destacats que van donar suport a CR, com ara Marcelino Camacho, apareixien formant part de la llista oficial –i en el número 4 ni més ni menys!

L'entrada d'IU en el Govern, si al final el PP no revalida la majoria absoluta, i es força una coalició del PSOE amb IU a nivell central accelerarà més la deriva dretana d'IU. Per a molts militants treballadors i joves, IU s'havia convertit en la possibilitat d'un reagrupament alternatiu a l'electoralisme del PSOE, a la seva gestió del capitalisme i la seva inclinació a la Monarquia. Però a més evoluciona la direcció del PSOE a la dreta, més IU segueix el seu rastre tot abandonant, un després de l'altre, els trets que podrien identificar una esquerra combativa. Aquest és el camí oposat al d'amplis sectors de joves que s'han integrat en les últimes mobilitzacions contra el Govern i la Guerra, que han rebutjat la participació a les eleccions perquè busquen una via de ruptura amb les institucions, o la de molts sindicalistes cansats d'un discurs que sempre acaba havent d'acceptar que els treballadors paguin els plats trencats.

No hi ha altra elecció, cal començar a aixecar un reagrupament de sectors que avui encara estan a IU amb uns altres que estem fora, reagrupament veritablement compromès amb la lluita contra el règim i el sistema, i dins el mateix cal perseverar en la construcció d'un partit revolucionari. Aquesta discussió no es pot ajornar.

Josep Lluís.
Barcelona

Reial fortuna

"Segons la revista Eurobusiness la fortuna privada del rei Joan Carles I és de 1.790 milions d'euros (gairebé 300.000 milions de pessetes) el 4º espanyol més ric i el sisè lloc del rànquing dels monarques més rics d'Europa, una barbaritat des de tots els punts de vista, gairebé un impossible físic si tenim en compte que don Joan Carles va arribar al regnat amb una mà avanti i l'altra in dietro, i el seu pare, l'enyorat don Joan, vivia de la caritat de certs grans d'Espanya.

Fernando Almansa, nou i rutilant grande d'Espanya -que està com mosquejada la Diputació de la Grandesa- hauria d'aclarir el malentès perquè, si els Pressupostos Generals de l'Estat disposen una partida anual per al manteniment de la Casa Reial d'uns 1.200 milions de pessetes, la fortuna que el Rei podria haver aconseguit des de l'any 75 fins ara mai no superaria els 32.000 milions de pessetes, i això en el cas que la Família Reial visqués de l'aire i no hagués gastat un duro en menjar, viatjar, vestir i passar-s'ho bé, la qual cosa és poc probable, evidentment, de manera que els responsables de la Casa haurien d'instar a una querrela per difamació o fals testimoniatge contra la revista en qüestió, perquè aquesta informació és lesiva per a la fama i el bon nom del nostre Rei.»

Enllaços:

Fortuna privada: Ànima de negociant Cap.14 de la biografia de Joan Carles de Borbó, Un Rei Cop per Cop

<http://www.rebellion.org/cultura/rei101101.htm>

(...)"

(Publicat a Alternativa Digital n.º 48 de la AEB de Badia del Vallès)

25 anys de democràcia?

El passat 6 de desembre es van celebrar els 25 anys de Constitució espanyola. Al Congrés de Diputats, polítics, sindicalistes, gent de la cultura i un llarg etcètera li van fer costat tot defensant la "Carta Magna" i allò que la garanteix: la Monarquia dels Borbons.

Paral·lelament a Madrid, 5000 persones ens manifestàvem sota lema: "Per la III República, contra la Constitució Monàrquica, per la sobirania popular i el Dret d'Autodeterminació", amb un gran dispositiu de policia que va prohibir arribar a Sol, per tal que les banderes republicanes no fossin vistes pels participants d'un acte solemne, amb la casa reial al complet.

Aquests fets es produeixen just en un moment polític quan, per part de la dreta centralista i el PSOE, fonamentalment, ens intenten convèncer que existeixen serioses amenaces sobre la unitat d'Espanya, i un qüestionament profund de la Constitució. En un moment en el qual les aparicions públiques del Borbó estan essent abundants i insistents respecte d'aquesta unitat. ¿Haurem de seguir pensant, tal com ens han insistit reiteradament durant aquests 25 anys, que el Rey és un personatge neutre en la nostra història, un heroi de la llibertat, un defensor de la democràcia? ¿Haurem de seguir pensant que la llibertat dels pobles del nostre Estat està resolta amb la Constitució? A totes dues preguntes responem que NO.

La Monarquia espanyola és hereva del règim franquista (no oblidem qui nomenà Joan Carles I). Representa la continuïtat de les institucions franquistes, tot preservant-les amb un gran pacte entre els partits AP, UCD, PSOE i PCE, que intenten legitimar, des del punt de vista jurídic, amb la Constitució actual i a canvi de certes llibertats (dret al treball, a una vivenda digna, a la sanitat, a l'educació... que no es garanteixen)

tanca files al voltant de dos principis irrenunciables i inqüestionables: mantenir la "sagrada unitat d'Espanya" i la seva garantia, la Monarquia Borbònica. El mateix que jurà els principis del franquisme, encapçala la seva continuïtat avui amb la Constitució.

Pel que fa a la segona qüestió plantejada cal recordar que el dret d'autodeterminació dels pobles, dret democràtic reconegut fins i tot per l'ONU, reivindicat per l'esquerra, en els estatuts de CCOO, etc, és impossible d'exercir en aquest Estat amb aquesta Constitució (Art. 2 Indisolubilitat de la pàtria). Els plans que s'estan presentant per part de la burgesia

tanca files amb el PP, salvaguardant les institucions i recolzant la Constitució Europea. IU, com un sandvitx, participa en el govern de la burgesia basca, i diu recolzar un Estat federal de lliure associació. Incompatible amb una defensa de la Monarquia i la Constitució: mentre molts militants d'IU participaven en la manifestació contra la Monarquia, per la República i el dret d'autodeterminació, els seus dirigents feien costat al Rei i les institucions en el Congrés dels Diputats.

La lluita contra la Monarquia i pel dret d'autodeterminació segueix més vigent que mai, perquè només

basca, no tenen tanta relació amb el fet de qüestionar la Constitució, com ens volen fer veure, sinó amb la reproducció de la pròpia burgesia basca en organismes supranacionals, és a dir, amb el seu paper a Europa i la Constitució Europea que tanca qualsevol porta a les justes aspiracions dels pobles i garanteix la integritat territorial dels actuals Estats. El mateix podem afegir amb la polèmica sorgida a Catalunya i la seva reforma de la Constitució. En aquesta situació el paper del PSOE és clar:

en aquest marc, i no en cap altre, és possible defensar el dret dels pobles, dels treballadors i lluitar contra aquest sistema que ens oprimeix.

*Carmen
Madrid.*

Més del mateix

Les direccions de CCOO, UGT, CEOE i Cepyme van signar el 22-12-2003 la pròrroga de l'Acord Interconfederal per a la Negociació Col·lectiva de 2004 (AINC). L'acord recomana que en els convenis es pactin pujades salarials equivalents a la previsió oficial d'inflació per al 2004 -el 2%- més la productivitat (entre ambdós conceptes una banda entre el 2% i el 3%). És el tercer any que se signa, amb la justificació que l'augment dels salaris produeix inflació i destrueix ocupació. Per mitjà d'aquest mecanisme pretenen limitar les pujades salarials anuals a les "previsions d'inflació del ministre d'Economia, com ja es produeixen en el sector públic. En el sector privat sindicalitzat s'aconsegueixen clàusules parcials de revisió salarial, i no en el sector públic i en el privat no sindicalitzat.

La realitat desmenteix les excuses: 2002 es va tancar amb 200.000 acomiadaments de treballadors i treballadores fixos (rècord en 10 anys) i 1.104 morts per accidents laborals, i al juliol del 2003 s'acumulaven EROS en 40 empreses que implicaven ells sols 50.000 acomiadaments. El 92% dels nous contractes són temporals. Segons l'Associación española de responsables de compras y existencias, l'ocupació va seguir caient en el sector manufacturer espanyol al desembre, després de 18 mesos consecutius, i a un ritme més intens que en els cinc anteriors. La producció (i la productivitat) augmenta des de fa 10 mesos. Altres signes ens assenyalen la polarització de xifres: l'habitatge va augmentar un 15%, els beneficis empresarials un 15%, l'índex IBEX de la borsa espanyola el 28,16, i la venda de cotxes el 3,8%.

El programa de la patronal

El *Círculo de Empresarios* l'expressava així en un document no públic datat entre 2000-2001, tret a la llum en el número 20 (gener 2004) de *El Otro País*:

* contractació de menors de 25 anys amb un salari d'inserció, al marge del salari mínim.

* baixar les quotes a la Seguretat Social.

* unificar les indemnitzacions per acomiadament per a la totalitat dels contractes indefinits, reduint-les a 25 dies per any treballat, Tots els acomiadaments han de poder realitzar-se sense autorització administrativa prèvia i s'han de considerar procedents excepte prova en contrari dels afectats.

* eludir la penalització, via

cotitzacions socials, de la utilització dels contractes temporals.

* limitar la durada del temps màxim de percepció de la prestació per atur i reduir la seva taxa de substitució en el mateix sentit; fer més estrictes els criteris per a tenir dret a percebre la prestació i també per a la seva pèrdua, limitant de manera dràstica les clàusules d'excepció que permeten als aturats refusar una oferta de treball, i tenir en compte la indemnització per acomiadament a l'hora de determinar la quantia de la prestació.

* substituir l'actual contracte a temps parcial per un altre que permeti elevar el nombre d'hores des de l'actual 77% d'horari estàndard de treball fins el vigent en l'anterior regulació.

* introduir una assegurança de maternitat, finançada descomptant una quantitat mensual dels ingressos percebuts per la dona,

* suprimir l'obligació que les ETT paguin als seus treballadors el mateix salari que als fixos de la mateixa categoria existent en el lloc de treball.

* afavorir la mobilitat geogràfica, per al que és necessari: suprimir o revisar de manera dràstica els plans d'ocupació rural, disminuir o eliminar els impostos que recauen sobre la venda del primer habitatge en propietat, liberalitzar la legislació sobre arrendaments urbans i reprendre la reforma de la legislació sobre el sòl per augmentar la seva oferta i rebaixar el cost de l'habitatge en propietat.

* la pròrroga forçosa dels convenis hauria de ser eliminada. En cas que un conveni d'empresa expiri sense acord de les parts, la llei establirà unes condicions mínimes que regiran les relacions contractuals

durant el període de transició.

* reforma a la baixa de l'Estatut dels Treballadors, en particular l'eficàcia dels convenis col·lectius sectorials.

Text complet en:

<http://www.nodo50.org/elotropais/n3/convenio.htm>

Quines són les intencions de les direccions de CCOO i UGT?

Les negociacions prèvies a la signatura, en el cas de CCOO, van ser secretes fins i tot per a part de la direcció (Comissió Executiva), com han confirmat els *Crítics* que formen part de la mateixa. La patronal anomena a aquests pactes "de moderació salarial i pau social", i tant Rajoy com Zapatero ja han anunciat que de governar promouran una (o unes) nova reforma laboral. La dependència econòmica dels sindicats respecte a l'Estat i la patronal expliquen el rol de les direccions com agents per ajudar a implementar el programa de la patronal. Però en el cas dels *Crítics* continuen volent trobar un món que ja no existeix: proposen enfrontar el Pacte conveni a conveni i empresa a empresa i no disputen la direcció de CCOO en el pròxim Congrés ni coordinen les lluites. Com vam veure amb la postura de Fidalgo en contra de la vaga contra la guerra, o la de Méndez i Fidalgo en el tema SINTEL, les direccions de CCOO i UGT no són la solució per a revertir l'ofensiva patronal i governamental: són part del problema.

Víctor Messeguer
Adm Pública. CGT

Enfrontant el tancament

La multinacional portuguesa FISIPE, de productes químics, planteja el tancament de la seva factoria del Prat de Llobregat (Barcelona). Això representa la pèrdua de més de 400 llocs de treball entre directes i indirectes. Entrevistem a J. Antonio Roca, secretari del comitè d'empresa i afiliat de CGT perquè ens expliqui tant la situació com el pla que tenen com a comitè per enfrontar la política de l'empresa.

LI.- Explica'ns les característiques de la multinacional, així com quina ha estat la política empresarial fins ara

R.- Els amos són el grup portuguès de Melo des de l'any 2000. Ja al juny del 2001 van plantejar un ERO que es va aprovar amb un pla de viabilitat que deien tenia tres potes: la reducció de costos salarials per augmentar la competitivitat, l'ampliació de la cartera de productes i clients, i inversions tècniques per a fer-ho possible. L'ERO es va acabar a l'octubre del 2003 i l'única cosa que ha representat és que se'n van anar 112 treballadors. No hi ha hagut cap millora tècnica, només la reducció de llocs de treball. I a 2 mesos de conclòs l'anterior, ens presenten ara aquest altre ERO de tancament.

LI.- ¿Com és aquest nou ERO de tancament?

R.- Ens el van presentar el passat 5 de desembre adduint íntegrament causes econòmiques. Les raons que donen van des de la caiguda de les vendes, tant en el mercat nacional com per a exportació, la crisi de l'11 de setembre, la guerra de l'Iraq... per acabar dient que

l'empresa no és viable i anem al tancament per aplicació de l'article 51, amb 20 dies per any treballat fins un màxim de 12 mesos. L'empresa, a més, ni ha volgut entrar en la discussió i ha traspasat la negociació dels acomiadaments a un gabinet especialitzat en tancaments, Baker and McKenzie, que té tot tipus de poders per a actuar en nom de la multinacional.

LI.- ¿Com és la plantilla que quedarà afectada pel tancament i el comitè que la representeu?

R.- Som 264 treballadors i treballadores fixos de plantilla, amb una mitjana d'edat de 47 anys, però a més hi ha 18 subcontractes que tenen un total de 158 treballadors més. Pel que fa al comitè som 6 de CCOO, 3 del TAC (Treballadors Agrupats de Courtelle), 1 d'UGT i nosaltres 3 de CGT.

LI.- Amb tants sindicats diferents ha hagut problemes a l'hora d'abordar el ERO?

R.- Fins ara no. Des del primer dia tots veiem que la fàbrica sí que era viable, que el problema era de mala gestió i que estàvem per tant contra el tancament. Per això

arribarem a una espècie de pacte: tots els sindicats anàvem a actuar en grup pel manteniment de tots els llocs de treball en les mateixes condicions laborals.

LI.- ¿Què heu fet fins ara i quins plans teniu?

R.- Ja el primer dia vam sol·licitar permís per estar en assemblea permanent i, així, en qualsevol moment podem reunir els treballadors i s'està convocant per a informar-los cada vegada que hi ha una reunió. Fins ara estem intentant implicar a les administracions perquè no aprovin l'ERO doncs fins el dia 22 de desembre va ser el període de consulta. Ells plantejaven el tancament en un termini d'entre 1 i 3 mesos, i nosaltres exigim una ampliació de la negociació de 30 dies doncs a més agafava al mig el Nadal. El 8, en teoria, cal negociar l'acomiadament, però com no ha hagut altra oferta que el tancament presentat, nosaltres direm que no i que no són seriosos. Així que aquest mateix dia farem una altra assemblea per a resoldre un pla de lluita.

LI.- ¿Vols afegir alguna cosa més?

R.- Be, nosaltres des del primer dia veiem que no hi havia altra sortida que la informació i la mobilització. Però uns altres no ho veien així: ara ho anem veient tots i això és important. Perquè a partir del 8 que votem el pla, tindrem poc temps i farà falta el suport de tothom: organitzacions socials, polítiques, sindicals... que ens ha sorprès la quantitat de solidaritat dels diferents grups, perquè tenim per davant la tasca de frenar els plans a una multinacional que es vol dur per davant més de 400 llocs de treball, i això requerirà l'esforç de tots.

Que les il·lusions no ens facin

La conformació del nou tripartit a la Generalitat ha despertat expectatives. La gent va votar contra la política CiU-PP, enviant els convergents a l'oposició després de 23 anys d'un pujolisme ofegador. Aquest govern és més feble davant la pressió del carrer, però no ens fem il·lusions: només evitarem que es giri contra el poble i contra els treballadors si mantenim la mobilització i la lluita.

La lectura de les eleccions del 16-N és clara: un vot de càstig a la política CiU-PP, que passava una forta factura a Convergència. La gent havia decidit posar fi a 23 anys de pujolisme, i ho feia a més amb un desplaçament del vot cap a l'esquerra de manera que Maragall havia de pactar amb ERC i ICV-EUiA. La conformació

d'aquest govern ha generat expectatives en la majoria de joves i treballadors/es, perquè per primera vegada en molts anys es respiren aires de canvi. Aquestes expectatives han augmentat amb la reacció hostil del govern de Madrid, que ha recuperat el discurs dels "rojos y separatistas",

al calor de la política de confrontació amb Euskadi.

Però que el PP faci electoralisme demagògic i segueixi encaparrat en un immobilisme a ultrança no vol dir que aquest govern defensi de veritat els drets dels pobles i dels treballadors. Passa com amb el pla Ibarretxe: cal veure quin projecte proposa, no la deformació que en fa el PP per treure'n rendiment polític. El PP fa servir el llenguatge de la por, perquè li interessa crispar el discurs, no perquè les propostes que es posen sobre la taula suposin per elles mateixes cap ruptura. Un exemple: Carles Solà, exrector de la UAB i avui conseller d'Universitats es va oposar –contra l'opinió majoritària de la institució que representava– a declarar Aznar persona "non grata" quan la policia va assaltar la universitat. En canvi ara, des del PP, se'l titlla de "radical", tergiversant la realitat i convertint-lo en impulsor d'aquella iniciativa.

El PP borda, però que ens proposen realment?

El govern que ara mana a la Generalitat no és més que el traspàs a l'administració autonòmica del que ha dirigit fins ara l'Ajuntament de Barcelona. Veiem, sinó, quin és el seu programa, formalitzat en el pacte de govern, i quins han estat els primers gestos polítics per posarlo en pràctica. Pel que fa al tema nacional, s'ha posicionat pel respecte a la Constitució y obertament pro-monàrquic. Mentre ERC i IU s'han posat a defensar el Rei presentant-lo com a suposadament enfrontat a Aznar (veure requadre), el PSC critica el PP per posar en qüestió la sacrosanta unitat d'Espanya. La refor-

ma de l'Estatut, tant demonitzada –amb amenaça d'intervenció de l'exèrcit inclosa en boca de Fraga– nega explícitament el dret a l'autodeterminació (el referèndum que proposen només tindria un caràcter consultiu i només seria un recurs per pressionar el vist-i-plau de Madrid) i es redueix a un traspàs de competències, la participació directa a la UE i l'adopció d'un nou sistema de finançament que, en cap cas, trencaria el model autonòmic.

El programa social del nou govern no és més esperançador, i no deixa de ser significatiu que una de les primeres mesures hagi estat l'acceleració del desplegament dels Mossos d'Esquadra. S'han cansat d'oferir la mà estesa a CiU, amb un discurs d'integració de la patronal, que ja no posa cap trava. Parlen de "governar per tothom", i ho demostren amb mesures que beneficien els empresaris: l'euroregió, les inversions en infraestructures, la vinculació universitat-empresa. Prometen molt: no al transvasament de l'Ebre, supressió dels concerts a les escoles d'elit, revisió de l'assignatura de religió, universalització dels serveis socials, millora de les pensions més baixes, més beques universitàries, 30.000 places d'escola bressol, més finançament per a la sanitat i reducció de les llistes d'espera, plans integrals de rehabilitació pels barris més degradats, 42.000 pisos de protecció oficial, rescatar els peatges... Però ¿d'on sortiran els diners per garantir tot això, si no pensen tocar els impostos?

En el terreny laboral el pacte de govern no va més enllà d'una declaració d'intencions, posant per davant "un gran acord nacional" entre patronal i sindicats. I tampoc no s'amaguen en el text

baixar la guàrdia

de l'acord de mesures que directament atempten contra els interessos dels sectors populars: foment de l'escola concertada (el conseller d'Ensenyament, entrevistat per La Vanguardia diu

que "beneficiar l'escola pública no passa necessàriament per retallar els recursos de la concertada") o reconeixement obert de la política de privatitzacions (en forma de "contractes-programa", i "d'externalització de serveis"). Passa el mateix amb el cas dels treballadors immigrants, quan es parla d'actuar "en la més absoluta legalitat" i es limiten a "realitzar les gestions oportunes davant el govern de l'Estat per disposar d'un permís de residència per a la recerca d'ocupació per aquelles persones novingudes que no hagin pogut regularitzar la seva situació i que s'extingirà quan el retorn al seu país sigui possible".

El més probable és que –si no hi ha una forta mobilització al carrer- el tant esbommat canvi quedi en poc més que un bluff. Aleshores, l'excusa serà que Madrid no ho permet, que estan lligats de peus i mans, que no hi ha prou recursos. Però hi ha coses que el nou govern podria fer sense cap impediment i no hi sembla gaire

disposat: adoptar canvis en l'IBI i en l'impost de plusvàlua per reduir l'especulació, o implementar les 35 hores, la fi de les subcontractes i la precarietat pels treballadors de l'administració autonòmica. I ¿què passarà amb els expedients de regulació que deixen cada any milers de treballadors a l'atur i que necessiten l'aval de la Generalitat?

Expectatives sí, il·lusions no

Les expectatives creades entre la gent pel nou govern han de ser un motor per a la continuïtat de les mobilitzacions. Algunes lluites que es començaven a donar per perdudes (PHN, IV Cinturó, Túnel de Bracons, 35 hores...) ara semblen de nou obertes perquè aquest govern és més feble davant les pressions de la mobilització que el de PP-CiU. És bo que hi hagi expectatives... però el que no hi pot haver són falses il·lusions. Ens hem d'abocar en les primeres per combatre les segones, sobretot quan la seva política es giri contra la gent: si hi ha lluita, les expectatives es converteixen en exigències, però si no les il·lusions es tornen en desmobilització i desànim. És un error defensar – com hem començat a trobar-nos en els sindicats de treballadors i d'estudiants- que cal una treva i un "marge de confiança" perquè el govern pugui actuar.

Amb el nou govern, s'obre la perspectiva d'un moviment significatiu entre la gent d'esquerres per reaccionar i desmarcar-se, dels que abans havien estat suposadament de part nostra i ara seran els gestors de la precarietat. La necessitat de fer visible que una altra

esquerra –una esquerra revolucionària- és possible és avui més evident que abans. És en aquest marc que seguirem treballant per impulsar un reagrupament revolucionari que ocupi l'espai polític a l'esquerra de l'acord tripartit (veure pàg. 15)

*Cristina
Barcelona*

ERC i el rei

La imatge –penosa- d'Ernest Benach, dirigent d'ERC, retent homenatge al Rei, amb un "conciliador" somriure als llavis, hauria de ser un cop fort per als qui van votar

republicà com una alternativa. Poc després que –per primera vegada en vint anys- quatre mil persones es manifestaven a Madrid per la III República, els dirigents d'Esquerra asseguruen, satisfets, que "parlant la gent s'entén" i Llamazares titlla el discurs de nadal del Rei de "laic i republicà". La cosa ratlla l'absurd quan a més ens venen la moto que el Monarca està enfrontat a Aznar per la seva política espanyolista, que de fet posa en perill una unitat d'Espanya que tothom viu com a sagrada. Joan Carles deu estar satisfet: li han sortit uns defensors més eficaços que les editorials d'Ansón a "La Razón".

Corre per la xarxa...

"Suposo que haureu vist a la tele el nou anunci d'Iberdrola sobre l'energia verda, com en són de guais els boscos verds i l'aigua neta etc, etc (s'obliden que és l'empresa que més CO₂ produeix a Espanya). La campanya té també un paperot que t'envien juntament amb la factura de l'electricitat perquè contractis energia verda 100% (no ho diuen al paperot, però té un sobrecost, per descomptat: la tarifa normal és de 8 cent/kWh, i la «verda» és de 15 cent/kWh).

Com la idea a priori no semblava dolenta vaig decidir a informar-me... però és clar, no vaig trucar el bonic número 902 que hi ha a la factura, vaig anar a Greenpeace Espanya i això va ser el que vaig trobar (el link és llarg però val la pena fer-hi un cop d'ull: www.greenpeace.org/espana_es/electricas).

Per als mandrosos ho resumiré dient que no el contracteu, que no ajuda gens el medi ambient i us perjudicarà la butxaca. L'energia que arribarà a casa vostra és la mateixa energia que t'està arribant, ells no es comprometen a generar més energia ecològica, simplement diuen que si tu consumeixes 100 Wats, ells ficaran 100 Wats a la xarxa d'energia «verda», cosa que ja fan perquè el 30% de l'energia que produeixen és hidràulica.

La gràcia del tema és que el 100 % del total dels usuaris domèstics no arriba a consumir aquest 30% d'electricitat i la promoció no s'ofereix a les indústries. El negoci els surt rodó... cobren més per donar-nos el mateix... patètic. (...)"

Readmissions a Ixfin Magneti Marelli

La lluita paga

Com vam informar en el LI 43 i 44, l'empresa Ixfin Magneti Marelli va acomiadar 11 treballadors afiliats a CCOO, UGT i USOC, i per això la plantilla i el comitè unitàriament van iniciar un pla de lluita. El passat 27 de novembre se celebrava el judici amb la victòria dels treballadors i la consegüent readmissió dels acomiadats. Entrevistem a Guillerma Silva, membre del Comitè d'empresa, afiliada a CCOO i militant del PRT-IR.

LI.- Podries explicar el resultat de la sentència?

G.- La sentència el que fa és ratificar el que nosaltres hem estat dient tot el temps, que l'empresa a l'acomiar onze companys el que pretenia era escapar el moviment sindical dins la mateixa, tots els acomiadats són afiliats als sindicats CCOO, UGT i USOC, per tant la intenció de l'empresa no és només treure a aquests companys sinó que els sindicats desapareguin de la mateixa.

LI.- Què ha fet l'empresa al conèixer la sentència?

G.- L'empresa ha recorregut la sentència al Tribunal de Catalunya i mentre duri el recurs no vol que els companys entrin a treballar, els paga els salaris íntegres perquè s'estiguin a casa i no a la fàbrica.

LI.- ¿Podries explicar-nos com vau plantejar la lluita contra els acomiadaments?

G.- La lluita nosaltres la plantegem des del principi per la readmissió dels companys acomiadats tot sabent que era molt difícil però no impossible. Vam fer tot un pla de treball comprès en dues parts: la primera part fent partíceps als treballadors de la fàbrica amb assemblees totes les setmanes en la porta de la mateixa i tres jornades de vaga en els moments més importants de la lluita. La primera jornada va ser en resposta dels acomiadaments, la segona el dia de la mediació i la tercera el dia del judici. Els treballadors de la fàbrica s'han comportat amb una gran solidaritat amb els seus companys acomiadats. La segona part ha estat convertint els

acomiadaments en un problema polític i social.

LI.- ¿Va haver moltes adhesions?

G.- Hem rebut uns dos-cents comunicats de solidaritat, de comitès d'empresa, seccions sindicals, partits polítics i associacions. Així com també pronunciaments d'Ajuntaments de dins i fora de la comarca, Barberà del Vallés, Sabadell, Ripollet i Badalona. La veritat és que els companys acomiadats juntament amb el comitè d'empresa ens ho hem treballat força, doncs heu de pensar que ha estat un procés de quatre mesos fins arribar al judici amb el mes de vacances al mig.

LI.- ¿I la preparació del judici?

G.- La preparació del judici va ser fàcil amb tot el que havíem fet anteriorment, sabem que només era defensar el que havíem estat dient, malgrat totes les pressions que s'han tingut per no arribar a que se celebrés el judici, però els companys ho tenien molt clar: ells no venen el seu lloc de treball.

LI.- ¿Com està la situació entre dels treballadors/es després de la sentència?

G.- La situació dels treballadors és molt bona i tenim la moral molt alta, sabem que hem fet el que havíem de fer, que és lluitar, i seguirem lluitant i donant respostes a les agressions de l'empresa. Unes vegades es guanya i unes altres es perd, però la batalla que no es guanya mai és la que no es dona.

No a la externalització!

El passat mes de desembre la multinacional Valeo es trobava amb un problema imprevist. Després dels dos tancaments de plantes senceres (S. Esteve Sesrovires i Abrera) i de l'acomiadament de la companya Sonia Bayo a Olesa, la direcció de la planta de Martorelles seguia amb l'actitud prepotent de Valeo. D'aquesta manera pretenia incomplir acords pactats amb el

va aconseguir parar les pretensions de l'empresa i s'ha aconseguit retirar els plans de subcontractació.

D'aquesta situació podem treure, sobretot, dues reflexions:

1 . La legalitat imposada en els últims anys pel govern del PP, redueix cada vegada més les possibilitats de defensar les

primers casos.

Aquesta vegada (sobretot la seva Secció Sindical) CCOO ha estat al costat de la plantilla i ha coincidit amb CGT de manera clara enfront de l'empresa. Això és el que ha permès que l'empresa retirés els seus plans.

Aquesta és una victòria en una batalla concreta, basada en la unitat de les forces sindicals, amb la participació de la plantilla en assemblea i lluitant directament amb l'empresa. **Una acció sindical correcta, propera a l'anarcosindicalisme que CGT preconitza.**

Però, per desgràcia, no és el final de la guerra. Les multinacionals duen massa temps acostumades a la col·laboració de les majories sindicals que componen normalment CCOO i UGT. Exemples com el de Valeo-Martorelles han de servir perquè cada vegada més companys/es a CGT siguem capaços de mantenir els nostres principis d'acció directa i democràtica amb les plantilles per a convèncer i dur els altres sindicats a fer com la secció sindical de CCOO a Valeo.

*Diego Rejón
Federació del Metall de CGT.
02-01-2004.*

Comitè i aplicar una política d'externalització de serveis, començant per Manteniment i seguint per Qualitat.

L'empresa va actuar com sempre, aplicant la política de la por i amenaçant amb la inestabilitat de la plantilla. No obstant això es va trobar amb la convocatòria de vaga, de manera unitària, per part del Comitè d'empresa. En la mediació la, fins ara, responsable de Treball a Barcelona França Antolinos, va pretendre que el Comitè acceptés els objectius de l'empresa i va situar una proposta de "mediació".

La resposta de la plantilla va ser tan clara que la Federació del Metall de CCOO, sindicat majoritari, va haver de donar suport al manteniment de la vaga, tal com vam plantejar CGT. Aquesta actitud ferma de la plantilla i del Comitè

reivindicacions dels treballadors i treballadores per mitjà de l'Administració de Justícia.

I això genera com a conclusió que la via que hem d'aplicar és la de l'**Acció Directa**. Entesa aquesta com la lluita directa de les plantilles contra els empresaris i multinacionals, oposant-nos als seus plans i reivindicant amb força per arrencar millors condicions de treball i de vida sense acceptar mediacions.

2 . La diferència entre els casos de S. Esteve Sesrovires i Abrera, amb Martorelles és que CGT no ens hem quedat sols en l'oposició a la multinacional. CCOO i UGT van participar clarament per facilitar els plans de l'empresa en els dos

Ja tens la samarreta? Demana'ns-la

Per un gir sindical a l'esquerra i una nova direcció a CCOO

Reproduïm el full distribuït pels companys i companyes del Corrent d'Opinió de Girona en la trobada estatal de Crítics a Madrid.

Qui som el Corrent d'Opinió de Girona

En el darrer Congrés, i davant del fet que la majoria del sector crític a Catalunya va optar pel consens amb l'oficialisme participant en les seves llistes, un sector de companyes i companys ens organitzàrem i presentàrem document i candidatura alternativa en el 3r Congrés Intercomarcal de Girona de CCOO. Vam defensar-hi la nostra proposta d'oposició a l'oficialisme i reivindicació del sindicalisme de classe i la participació democràtica. La nostra llista alternativa a l'executiva va obtenir el 22 % de vots de delegats i delegades. Així, en una executiva de 14 membres que van compartir llocs i responsabilitats crítics i oficialistes, van entrar-hi 3 companys, i vam obtenir per minoria la representació d'un altre al Consell de la CONC.

L'enfrontament davant de les lluites ha estat constant. Així va ocórrer davant de les lluites contra la segregació a Telefónica, davant de la negativa a convocar vaga general per fer fora Aznar durant les mobilitzacions contra la guerra, en suport a la lluita de Sintel durant i

després la Marxa de la Dignitat, en defensa de la unitat sindical en mobilitzacions com el 1er de maig o el 20J... En tots aquests casos, no només hem sortit públicament

a defensar les nostres posicions, sinó que fet la baralla interna als organismes del sindicat per expressar el rebuig a les posicions de la majoria del consens. De la mateixa manera que hem encapçalat les lluites internes contra expedients i sancions d'afiliats i afiliades: Telefónica, Sintel, Musersa...

La nostra posició consegüent amb el que ha de caracteritzar el sindicalisme de classe ens ha dut a constants xocs amb l'aparell no només de l'Executiva de Girona sinó també de la CONC. Així el Secretari General de Girona va sortir l'endemà del Congrés a la premsa desqualificant els 3 companys que van entrar a la CE per la minoria. Des de la CONC la secretaria d'organització ens negava l'aplicació dels estatuts per reconèixer-nos com a Corrent

Crítics i congrés de CCOO

... i després, ¿llistes de consens?

»Molt fort això vostre, José María. Acabeu d'expulsar a un company 3 anys per convocar una vaga a Telefónica ¡ara fa un any i mig! a l'abril de 2002, quan volien acomiadar a 15.000 treballadors, cosa que l'empresa finalment ha aconseguit i al sindicat no ha passat res.

(...) No us cau la cara de vergonya, ni tan sols se us posa vermella. (...) Quina pena que fan els que es consideren dirigents i actuen com a martells d'heretges per mantenir la seva majoria.

Perquè aquest és el tema de fons: s'ha obert el procés de debat congressual i, quan hauria d'haver-hi regles del joc netes perquè els afiliats i afiliades decideixin els seus suports

lliurement, us dediqueu a (...) fer por, a tallar el debat. Aquesta tardor ja hi ha hagut i hi ha més de mitja dotzena de gestores i sancions en diferents organitzacions: Federació de Sanitat de Castella-Lleó, Federació Estatal d'Activitats Diverses, Federació d'Hostaleria d'Aragó, Unió Provincial de Valladolid, Federació d'Alimentació de València, Unió Provincial d'Almeria, Sanitat de Segòvia. Així penseu guanyar el Congrés? ¡Quins demòcrates! Per això em fa gràcia quan proclames en fóruns com el club Segle XXI -fa un mes i en relació al Pla Ibarretxe- que cal defensar la democràcia dels seus enemics declarats o ocults. Però si tu no defenses ni respectes la

democràcia a CCOO.

(...) És la classe treballadora la principal perjudicada d'aquesta cacera de rojos permanent que heu obert a CCOO, i que afebleix el sindicat (...)

Per a acabar, només et demano que pensis en això: abans, per convocar una vaga t'acomiadaven les empreses, ara, t'expulsa el sindicat. Quina vergonya, Fidalgo, quina vergonya!"

*Signat. Agustín Moreno García
Membre de la Comissió Executiva
Confederal pel sector Crític
29/12/03.*

(extractes de la carta publicada a la web d'IU-Hortaleza)

d'Opinió, ... i abans de l'estiu se'ns amenaçava amb sancions pel suport públic a Sintel, cosa que al final van haver de retirar pel suport d'afiliats i afiliades amb què comptem.

La nostra proposta cara a aquest Congrés

El repte que ens havíem plantejat en el Congrés anterior segueix essent tan vàlid o més que aleshores: recuperar les CCOO per al sindicalisme de classe, com a eina de la classe obrera, democràtica i combativa. I el que aleshores ja va dur-nos a presentar llistes alternatives –o a convergir amb les del sector crític allà on així van fer-ho com en el cas d'Ensenyament de Catalunya- es converteix avui en central. Coses com les acusacions de Fidalgo als mitjans de comunicació criminalitzant la direcció de la lluita de Sintel, la direcció del sindicat trucant a la policia per desallotjar-los dels locals sindicals, etc... posen en evidència la urgència de canviar la direcció del sindicat alhora que s'imposa un gir a l'esquerra de la línia sindical. No fer-ho és facilitar que davant de la persecució de l'aparell, molts lluitadors acabin abandonant el sindicat, com ja ha passat en el cas de Telefònica.

Sabem que en aquest congrés, l'aparell ja ha organitzat totes les seves estratègies antidemocràtiques per frenar el nostre avenç i cada pas que fem ens costarà infinitament més. No obstant això, la necessitat del moviment obrer d'un sindicat de classe, democràtic i combatiu, enfront dels atacs del govern i la patronal fa que no dubtem un instant a repetir l'experiència i apostar de nou pel gir a l'esquerra i una nova direcció, fent una crida a tots els afiliats i afiliades honestos a fer seva la nostra experiència i multiplicar les llistes alternatives a tot l'estat i en tots els sectors.

Adreça de contacte:
girsindical@girona.com

Sobre la proposta de reagrupament

Barcelona, 3 de gener de 2.004

Companyes i companyes de LLUITA
INTERNACIONALISTA

Com continuació a l'entrevista d'ambdues delegacions, LI i PCPC, del 23.12.03 en relació a la vostra "Carta per un Reagrupament de l'Esquerra dels Treballadors i dels Pobles", us manifestem els nostres punts de vista referent a això:

I.- Examinat el vostre document vam trobar una gran coincidència amb la nostra proposta de "Front d'Esquerres" en la perspectiva cap a l'acumulació de forces cap a la Revolució Socialista. Tant des del punt de vista de la qüestió estatal com del que respecta a la internacional, tal com en ambdós documents s'expressa.

II.- Partint d'aquesta coincidència vam expressar la nostra voluntat de continuar amb el diàleg en el camí de la unitat d'acció en tot allò que afavoreixi l'enteniment per a l'acumulació de forces enfront de la rapacitat capitalista i la política agressiva de l'imperialisme. Davant els riscos d'agressió són molts els fronts de lluita que els enemics de classe ens obren, vam considerar que els esdeveniments polítics han de donar prioritat immediata a certs aspectes d'aquesta lluita, en funció del calendari marcat pels imperialistes i del grau de resposta mobilitzadora de la gent d'esquerres.

III.- Dins el gran conglomerat, i la immediatesa, vénen les eleccions al Parlament Europeu i la consulta sobre la Constitució europea que els imperialistes de la UE ens volen imposar. Ambdós esdeveniments mereixen tot el nostre esforç per la configuració d'una plataforma que organitzi al major cúmul de forces d'esquerres i gent progressista en un front d'oposició capitalista fins i tot, si fos possible, com a coalició electoral. Ens consta que aquest mateix interès està sent meditat per altres grup i persones, es tractaria de fer coincidir aquesta idea en el context de l'esquerra antisistema com, per exemple, el vostre camí iniciat.

IV.- Com havíem esbossat en el marc de la reunió del dia 23 de desembre passat, ens reafirmem en el nostre interès de continuar dialogant sobre l'enfocament d'organitzar la lluita enfront dels problemes que afligeixen la classe obrera i a les capes més desfavorides, sobre la base de la coincidència en l'anàlisi dels temes i sobre el respecte mutu i la no ingerència ideològica que actualment separa a les dues organitzacions.

Rebeu la nostra salutació comunista.

Miguel Guerrero
S. Polític PCPC

Constitució europea i dona

Un altre rotund: ¡no!

Tot just arrencar la campanya unitària pel NO a la Constitució Europea, tornem a trobar-nos amb grups i companys amb els quals venim compartint les lluites del carrer en els darrers anys. Aquest és el cas d'Els Verds i més. Per això hem tornat a demanar-los la seva opinió al respecte, opinió que centren en aquest article en l'aspecte de la dona.

Si l'Europa del Capital i la Guerra requeria d'un aval polític que la legitimés i d'unes normes garantia del model neoliberal, aquest ha arribat amb la Constitució Europea que s'aprovarà aquest any, previsiblement amb el suport de molts grups polítics del Parlament Europeu i de tots els partits institucionals de l'Estat espanyol i, el que és pitjor, avalada pels vots de bona part d'homes i dones d'Europa per un referèndum en el qual el govern i tots els partits institucionals de l'Estat ens entretindran amb un fort deliri mediàtic, pagat amb diners dels i les contribuents, per explicar-nos les "bondats" de la nova Carta Magna Europea i demanar-ne el suport.

El text, que gira al voltant del **"...respecte al principi d'una economia de mercat oberta i de lliure competència..."** institucionalitza el poder de les empreses paneuropees, en detriment dels drets individuals i col·lectius conquerits. Deixa la porta oberta a les diferències salarials i socials. Sacralitza la circulació de capitals i el lliure mercat, anorreat qualsevol possibilitat d'intercanvi just i solidari amb el món empobrit. Obre la possibilitat de privatitzar serveis públics: la salut, l'educació, el treball, la cultura, el medi ambient (cap esment als compromisos de Kioto), la protecció social, seguiran depenent de cada Estat i ha quedat descartada l'harmonització social, la qual cosa permetrà, en ares de la competitivitat, una major explotació i precarietat laboral, així com el deteriorament dels serveis públics i de les polítiques de

protecció social. És altament instructiu per copsar la intencionalitat del text, el veure com de les 300 pàgines que el componen, només 6 d'elles estan adreçades a la política social.

El text, en la seva política d'exterior i de defensa, (**"els estats cooperaran estretament amb l'OTAN..."**), estableix la supeditació als EEUU, donant-li la capacitat de vetar les decisions en política exterior de la Unió Europea. Això, que a casa nostra pot semblar normal (ja fa anys que Espanya va entrar a l'OTAN), no ho és per a 6 països de la Unió, que lliurement van decidir no ser-hi. La bicèfala en la representació exterior de la UE i la unanimitat (impossible de donar-se) dels acords en política exterior, no ajudaran gens a superar l'actual situació de paràlisi i són un reflex de la manca de democratització. Es crea una Agència Europea d'Armament. És totalment rellevant el fet que el Parlament Europeu (únic òrgan sorgit de la votació ciutadana) quedi exclòs en el text referent a política exterior i de defensa.

LA CARTA DELS DRETS FONAMENTALS DE LA UNIÓ, PREÀMBUL D'UN SISTEMA TOTALITARI: 20 PÀGINES DE 300 QUE VULNEREN ELS DRETS JA CONQUERITS I ACUMULEN EL PODER EN POQUES MANS.

Les dones, les persones migrades i el jovent: carn de canó per a la concreció del model neoliberal

L'Estat de dret, el respecte als Drets Humans, al Dret Internacio-

nal, la sobirania del poble, el concepte d'igualtat, de protecció social, de pau, de laïcitat... que han anat conformant al llarg de la història -amb forts moviments, revoltes i vessament de sang- el concepte d'Europa, sofreixen amb el text un fort retrocés i es legitima, durant dècades, l'ultraliberalisme econòmic i el monopoli de l'economia productiva, deixant el treball per la conservació de la vida en mans de les dones i les persones migrades: qui havia dit que el patriarcat era mort?.

De l'actual projecte es despenegen drets consolidats, modificant-los per enunciats perversos clarament regressius i que lligaran les mans a qualsevol jurista al moment de dictar sentències. Anem a veure alguns exemples, significatius pel que fa a les dones:

En lloc de prohibir l'acomiadament per causa de maternitat, el text parla del **"dret a ser protegit front l'acomiadament"...**(!!!?). La garantia d'igualtat per a les dones queda convertida amb la potenciació del **"sexu menys representat"**, la qual cosa fa preveure la pèrdua d'espais fins ara associats a les dones (ensenyament, sanitat, etc.). Pel que fa al dret a la Seguretat Social el text **"respecta el dret d'accés a la protecció social"...**(!!!?). Però, on possiblement ja s'arriba al màxim punt de cinisme és en la modificació del dret al treball pel **"dret a treballar"...**(!!!?).

Especial referència cal fer a la desaparició de l'article 26.2 de la Declaració Universal del Drets Humans que diu "l'educació tindrà per objecte el ple desenvolupament de la personalitat humana". Si aquesta manca de referència la llegim engranada a la totalitat del text, que esmerça pàgines i pàgines en mesures que garanteixin el lliure mercat i la mà d'obra barata, l'obertura de la privatització del sector públic, ja que el mercat no és limitarà només a bens i serveis lucratius, així com el fet de que per primera vegada s'hagi inclòs en un text constitucional **"...el dret nacional a les esglésies i a les associacions religioses dels Estats membres..."** ens fa albirar un futur incert per les dones i per aquells sectors que defensen la

laïcitat i la no ingerència de les esglésies en els quefers públics, així com un gir en les polítiques educatives, que si segueixen l'esperit del text s'haurien de dedicar a formar mà d'obra.

Pel que fa als mecanismes de control i garanties, així com a les fórmules propositives, el text és altament antide-mocràtic. No es defineixen els requisits d'un Estat de dret. La nova figura del dret de petició (1.000.000 de signatures recollides entre un nombre important d'Estats membres per portar una proposta a la Comissió) **no té capacitat vinculant**, semblant més un element per conformar a la ciutadania davant dels nous vents que bufen.

Si realment creiem en la justícia social, si creiem en els conceptes d'igualtat, solidaritat i fraternitat, si creiem en la democràcia directa com a poder sobirà del poble, si creiem en els drets humans (individuals i col·lectius), si creiem en una Europa dels Pobles, si creiem que és possible un repartiment just de la riquesa, si creiem que és possible un nou model relacional i social antipatriarcal. Cal que ajuntem tots els esforços de persones, grups, moviments socials, partits de l'esquerra extraparlamentària... en favor d'un **NO BEN CLAR** a aquesta Constitució antidemocràtica i antisocial que volen aprovar. Cal explicar el contingut, conscienciar i denunciar el paper de l'esquerra institucional que, no tenint arguments per a defensar-la, diuen que només és un punt de partida: ¿quin punt de partida pot ser aquell que reula en la garantia de drets i ens deixa en la indefensió?

Roser Veciana
Els Verds i més.

Brasil

Expulsions en el PT

En el LI anterior vam entrevistar un dels companys del PSTU (secció brasilera de la LIT-CI) que havia vingut a Europa amb motiu del Fòrum Social de París. En l'entrevista s'analitzaven els 10 mesos de govern Lula i la seva conseqüència en la situació política i social brasilera, així com els efectes que començava a tenir en sectors populars que van posar les seves il·lusions en el govern del PT i que ara començaven a trencar. La situació ha fet una volta de rosca més quan el passat desembre el propi PT expulsava del partit a diputats i senadors que s'oposaven a aquesta política. Reproduïm la carta de la direcció nacional del PSTU a aquests diputats, anomenats «radicals», proposant-los la incorporació al Moviment unitari per un nou partit que ve desenvolupant-se en els últims mesos.

Carta oberta a Heloísa Helena i als diputats 'radicals'

Aquest últim cap de setmana el PT us va expulsar per quedar en pau amb els representants dels banquers, dels corruptes, dels qui han governat aquest país des de sempre. El PT no us mereix! És hora de pensar en la construcció d'un nou partit.

És simbòlica l'actitud de la direcció nacional del PT que va resoldre la vostra expulsió al mateix temps que defensava al corrupte governador Flamarion Portela.

Nosaltres, del PSTU, ens sumem a la indignació contra l'acte arbitrari de la direcció d'aquest partit, però no volem quedar-nos aquí, volem dir-vos que el Partit dos Trabalhadores no us mereix.

L'any es tanca amb l'eufòria del 'mercat' amb el govern del PT. La borsa bat rècords històrics, el risc Brasil baixa, el benefici dels bancs i les grans empreses creix.

Però per als treballadors i joves

que van creure en Lula no hi ha cap motiu de commemoració. La promesa de deu milions de noves ocupacions es va transformar en 500 mil nous desocupats; l'anunciada "distribució de la renda" va significar un augment en-

Cronograma

Dijous 11, la Càmera de Senadors vota per majoria (com la Càmera de Diputats mesos endarrere) la «reforma» de la Seguretat Social que exigeixen els mercats financers i els fons de pensió privats.

Divendres 12, el Directori del FMI aprova per unanimitat el nou acord amb Brasil i el desembors d'un préstec de 14.000 milions de dòlars, qualificant de «exemplar» l'acompliment econòmic del govern Lula.

Dissabte 13, s'anuncia que la Junta de Directors del Banc Mundial aprova una «ajuda estratègica» de 7.500 milions de dòlars com ferm «supoport a les propostes innovadores» del govern Lula.

Domingo 14, el Directori Nacional del PT, reunit a Brasília, resol per una majoria de 55 vots contra 27, expulsar del partit als diputats Luciana Genro, Joao Batista Araujo Babá, Joao Fontes, i a la senadora Heloisa Helena.

cara major de la concentració de la renda: els salaris perden participació en el PIB i van tenir una caiguda real del 16%. El govern del PT aprofundeix la continuïtat de la política de FHC, de l'FMI i de l'ALCA. Arrenca drets dels treballadors amb reformes neoliberals, com la de les Pensions i la Tributària i transfereix rendes, cabdals i riqueses als banquers, les empreses multinacionals i la burgesia brasilera que es beneficia d'aquest procés de recolonització al qual Brasil està sent sotmès.

El govern Lula, d'acord amb Bush, condueix el procés per a implementar l'Àrea de Lliure Comerç de les Amèriques (ALCA) al 2005. La màscara de l' 'Alca light' no aconseguirà amagar el veritable rostre recolonitzador d'aquest acord, que portarà més atur, explotació i sotmetiment. El govern Lula prepara la implementació de l'ALCA al tancar un nou acord amb l'FMI i al comprometre's a implementar 'reformes' com la Sindical i Laboral, la reforma universitària del Banc Mundial i la de l'autonomia del Banc Central.

El PT avui encapçala, coordina i legitima un govern que no és dels treballadors i no és vostre, i sí dels Flamarions, Sarneys, Meirelles, Furlans, Rodrigues, dels Paloccis, de l'FMI.

Nosaltres, si fóssim vosaltres, ja hauríem trencat abans. Vosaltres vaueu estar amb nosaltres i amb tot el funcionariat en la lluita contra la reforma de les Pensions. Vam estar als carrers contra la indignitat de confiscar jubilacions per a privatitzar les Pensions i lliurar-les als Fons de Pensió. En la nostra opinió, ja llavors, quan la vaga dels treballadors públics i la votació

d'aquesta contra-reforma a la Càmera, podríem, junts, haver proposat la formació d'una nova alternativa política d'esquerres: la creació d'un moviment per un nou partit.

Però, a pesar de no concordar, vam respectar la batalla donada per vosaltres per a romandre en el PT.

És l'hora d'un Moviment per un Nou Partit

Aquest cap de setmana, no obstant això, el PT us ha expulsat (quan sou part del millor que té aquest partit) per a quedar-se en pau amb els representants dels banquers, dels corruptes, dels vells polítics que van governar aquest país des de sempre. És hora de pensar en el futur i en la construcció d'un nou partit.

Com ja us vam manifestar, volem construir junts un nou partit. Us cridem a tots vosaltres: Heloísa Helena, Babá, Luciana Genro i Joo Fontes a formar, juntament amb nosaltres, amb diversos altres agrupaments i amb els milers d'activistes i lluitadors dels moviments socials que estan trencant amb el PT una alternativa política a l'esquerra del PT.

Com sabeu, va haver una Trobada en Belo Horizonte, amb grups, dirigents i lluitadors que estan disposats a formar un Moviment per un Nou Partit. La Secretaria, encarregada d'organitzar les discussions internes d'aquest Moviment està oberta a la vostra participació i la de tots aquells que es vulguin sumar, per a formar un fort i unitari Moviment per un Nou Partit.

I volem dir-vos que seria un greu error, en la nostra opinió, la divisió

d'aquest esforç per construir una alternativa política per a la classe obrera brasilera. Negar-se a la participació en un Moviment unitari, per donar curs a la creació d'un partit ja, sense el necessari debat democràtic en la base, amb tot l'activisme, partint de bases definides pels propis parlamentaris, com vénen anunciant els diputats Babá, Joo Fontes i Luciana Genro, seria caminar rumb a la repetició dels errors del PT, un partit en el qual només els parlamentaris decideixen, sense obrir-se a les bases.

El país no necessita un nou PT una mica més a l'esquerra. Precisa d'alguna cosa nova: una alternativa al PT, contra aquest govern de la burgesia, però també contra aquest règim de dominació, contra l'explotació capitalista. El Nou Partit que ens cal no pot prioritzar les eleccions, com fa el PT. És necessari construir un Nou Partit compromès prioritàriament amb les lluites directes dels treballadors i de la joventut, construït per a conduir una veritable transformació social en el país. I cal que sigui profundament democràtic, controlat per les bases.

Sabem que existeixen diferències sobre el caràcter, la concepció i el programa que aquest Nou Partit ha de tenir. Per això mateix, creiem que és necessari, abans de legalitzar un Partit, per mitjà d'una decisió de la cúpula, fer un debat ampli, profund i democràtic en la base, en un Moviment unitari, que permeti també la nostra acció comuna en les lluites. La conclusió d'aquest debat serà la definició del programa, el funcionament, les concepcions, etc, d'aquest partit nou que estem creant.

**Els treballadors
brasilers precisen d'un
nou partit com
alternativa al PT**

La direcció del PT, en aquest moment, està feliç, doncs acaba l'any d'acord amb el mercat, expulsant als 'radicals' i encara mantenint alts els nivells de popularitat del seu govern. Però els padrins d'aquest govern, el prestigi personal de Lula, el poder dels mitjans... no podran amagar per sempre la misèria creixent del poble i la recolonització del país. No existeixen 'varetes màgiques' que transformin atur i baixos salaris en alegria del poble per a sempre. Els qui veuen un pam més enllà del seu nas, ja comencen a veure en la ruptura dels intel·lectuals, en les mobilitzacions que escapen al control de la CUT llista blanca chapa branca, en l'escepticisme en relació al govern que va creixent, l'inici d'un canvi.

El govern i el PT aposten per la desinformació i el poder dels mitjans. Nosaltres apostem per la veritat, l'experiència concreta i la dura realitat.

La construcció d'un Moviment per un Nou Partit d'esquerres, juntament amb vosaltres que heu estat expulsats del PT, és una necessitat dels treballadors d'aquest país.

Anem a fer-ho junts, anem a construir-lo a força d'unitat.

13/12/03.

**Direcció Nacional del
PSTU**

**Gira estudiants palestins.
Haneen Nassar (Univ. de Berzeit)**

Parlen els joves palestins (i 2)

Al número anterior vam publicar la primera part de l'entrevista a Haneen Nassar, la companya palestina estudiant de la Universitat de Bezeit que ens va visitar durant el mes de novembre i part de desembre. Va participar en moltes xerrades i conferències tant a universitats catalanes, ajuntaments i entitats diverses. Aquí teniu la segona part de l'entrevista.

LI: ¿Quina és la teva valoració sobre el Full de Ruta?

H: Nosaltres com a palestins no acceptarem cap negociació que divideixi Palestina en dues terres diferents. Menys encara acceptem un pla que no ha estat decidit per tots els palestins sinó per governs relacionats directa o indirectament amb Israel, per l'ONU, la UE o els Estats Units. A més tot aquest procés no ha estat real ja que a la vida quotidiana no ha hagut cap tipus de constatació que s'estigués desenvolupant un procés de pau, el mur que separa Cisjordània del territori israelià seguia construint-se, continuaven les detencions i "assassinats selectius"... Per tot això no podem acceptar aquest nou pla.

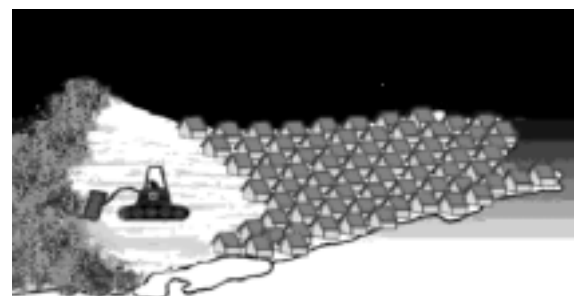
LI: ¿Quin paper està jugant l'islamisme en l'actual situació?

H: Hi ha molts aspectes de l'islamisme a comentar i que m'ocuparien molt de temps poder enumerar i explicar en tota la seva complexitat, com el tema de la lluita de la dona pel seu alliberament dins la societat àrab, la seva relació amb el panarabisme... Però bé, el que et puc dir és que nosaltres com a palestins i palestines, al marge d'alguns aspectes, hem de donar suport a qualsevol forma de resistència. Estem amb ells en el mateix costat enfront de les pressions imperialistes per acabar per complet amb la Intifada, estem amb ells en el seu enfrontament amb Israel i a més l'estem amb la

seva lluita contra els Acords de Pau. Si et fixes, des de la Segona Intifada vam assistir a Palestina a un augment de suport dels partits islàmics paral·lelament a l'afebliment de l'OAP. El Moviment de Resistència Islàmica Hamas i la Yihad van ser els que dirigiren a la majoria dels activistes que van continuar la Intifada. A més aquests grups compten amb un ampli suport popular sobretot entre els joves. Respecte a la dona, malgrat que la majoria de la població és musulmana, hi ha una certa obertura encara que a molts us deu sorprendre el veure a la majoria de les dones amb un vel...

LI: Comentaves la lluita de la dona en la societat àrab... a Palestina ¿quin paper està jugant la dona?

H: Les dones són molt respectades i juguen un paper molt important en la societat palestina. No només pel seu paper dins les famílies, sinó també perquè lluiten mà a mà amb els homes contra els israelians. La dona ha lluitat des del primer moment en

la Intifada social, política i militarment, cosa que contrasta amb la situació de la dona en la majoria dels països àrabs. Cada partit polític té la seva pròpia organització de dones. Nosaltres tenim la Unió de Dones Palestines que treballa des de les universitats, des dels barris... Hem treballat dur i tenim un balanç d'activitat súper positiu. Treballem per la inserció de les dones en el món laboral, fent formació, muntant tallers; hem obert escoles bressol, escoles d'adults; donem suport econòmic a famílies de màrtirs, de presos, a estudiants que no poden pagar-se les taxes universitàries... A més donem moltes conferències sobre temes polítics, educatius, d'assessorament legal...

LI: ¿Com s'està vivint des de Palestina el conflicte amb l'Iraq? ¿Creus que hi ha relacions entre els conflictes de l'Iraq i Palestina?

H: Nosaltres com a palestins considerem que tots els pobles que lluiten per la seva llibertat contra l'imperialisme dels Estats Units i Israel són pobles que respectem i, a més, tenim l'obligació d'ajudar en la mesura que puguem. Per a nosaltres la situació de l'Iraq té a veure amb Palestina ja que ambdós pobles estem sofrint l'imperialisme. Cap dels dos conflictes té relació amb el terrorisme, això només és una excusa. Tant Estats Units com Israel busquen benefici econòmic i

el control de la zona; a més per a Israel la presència americana a la zona és un pas més cap a la seva concepció sionista del que ha de ser el Gran Israel. Israel històricament sempre ha donat suport a tots els imperialismes que han controlat la zona fins aconseguir la concreció de l'actual Estat

d'Israel al servei dels Estats Units. A més cal dir que en el context d'agressió sobre l'Iraq, Palestina va perdre tota la seva atenció internacional, en un moment que a Palestina s'estava construint el mur...

LI: ¿En quina situació es troba l'esquerra a Palestina?

H: A Palestina la resistència del poble contra l'ocupació israeliana s'ha polaritzat entre l'esquerra i els fonamentalismes islàmics. Això és

molt important per a entendre bé la situació política en la qual es troba l'oposició. Això és així ja que abans l'OAP agrupava totes les organitzacions palestines menys els fonamentalistes, però des de l'any 1996, després del reconeixement de l'Estat d'Israel pel Consell Nacional Palestí i les negociacions que van portar a terme amb Israel va sorgir l'oposició d'esquerra a la política d'Arafat. Des que Estats Units va emprendre el que anomenava la guerra contra el terrorisme internacional, l'ANP (Autoritat Nacional Palestina) ha col·laborat amb Israel per parar la Intifada i això ha estat aprofitat internament per liquidar a tota l'oposició d'esquerres a Arafat. Tenim molts detinguts, molts dirigents polítics d'esquerres s'han lliurat a Israel, s'han il·legalitzat algunes organitzacions d'oposició d'esquerres, s'han tancat periòdics... A la universitat això ha estat molt greu ja que s'han reprimit brutalment manifestacions per part de la policia palestina... És per això que la divisió més clara, ara per ara, en la política palestina és la que separa a les organitzacions que són partidàries d'impulsar la Intifada i les que la reprimeixen i són partidàries de la negociació amb Israel. Els nostres companys i companyes es troben doblement reprimits: per Israel i l'imperialisme d'Estats Units, i internament, per l'ANP que vol liquidar i destruir tots els partits d'esquerra.

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Caixa 2100- 3459-38-2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001 Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

